"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା - ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ କଥା, ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ବାବା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି, ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି ବାବା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେଉଁ ପାଠ ପଢୁଛ, ଯାହାକି ସାରା କଳ୍ପରେ ପଢାଯାଉ ନାହିଁ?

ଉତ୍ତର**:-** ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହେବାର ଅର୍ଥାତ୍ ମୃତ ହେବାର ପାଠ ଏବେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ପଢୁଛ କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ କର୍ମାତୀତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାକି ଶରୀରରେ ଥିବା ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ କର୍ମ ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମର ମନ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଅମନ (ଶାନ୍ତ) ରହିବ ଯେତେବେଳେ ଶରୀରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ମନକୁ ଜିତିଲେ ଜଗତଜିତ୍ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମାୟାକୁ ଜିତିଲେ ଜଗତ୍ଜିତ୍ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏହା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି - ଅଜ୍ଞାନୀକୁ ହିଁ ପାଠ ପଢା ଯାଇଥାଏ । ଏବେ ବେହଦର ବାବା ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ କାହାକୁ ପଢାଉଥିବେ? ନିଶ୍ଚୟ ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଥିବେ, ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି କିପରି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି? ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ଲେଖାଯାଇଛି ନା! ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମକୁ ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି । କହିଦେଉଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା କୁକୁର, ବିଲେଇ, ଜୀବଜନ୍ତୁ ସବୁଥିରେ ଅଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି, ଏହା ହେଉଛି ସେକେଣ୍ଡ ନମ୍ବର ପଏଣ୍ଟ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କେହି ନୂଆ ଆସିଲେ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ ଲୌକିକ ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା ଦରକାର । ଶିବବାବା ବେହଦର ବଡ ବାବା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଲୌକିକ ପିତା ହଦର ଛୋଟ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ବେହଦର ପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ସିଏ ହଦର ପିତା ଜୀବ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ହୋଇଗଲେ । ସିଏ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଏକା ପ୍ରକାରରେ ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ଏକ ଶତକଡା ତ କେହି ୯୫ ଶତକଡା ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ସୂର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ କୂଳ ହେବେ ନା! ରାଜା-ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା ରହିବେ । ଏହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ନା । ପ୍ରଜାରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି । ପ୍ରଜା ଅର୍ଥ ପ୍ରଜା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢା । ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଢୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ ମିଳିଛି । ଯିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେତିକି ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରିଥିଲେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ପାଠପଢା କେବେହେଲେ ଗୁପ୍ତ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ପାଠପଢା ଅନୁସାରେ ହିଁ ପଦ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଆଗକୁ ଗଲେ ପରୀକ୍ଷା ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ବିନା ପରୀକ୍ଷାରେ କେହି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପଛକୁ ସବୁ ଜଣାପଡିବ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ କେଉଁ ପଦର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟୁ । ଯଦିଓ ଲଜ୍ଜ୍ୟା ବଶତଃ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାଥୀରେ ହାତ ଉଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମନରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବି! ତଥାପି ମଧ୍ୟ ହାତ ଉଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ସବୁକିଛି ବୁଝି ମଧ୍ୟ ହାତ ଉଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନା । କେତେ ଅଜ୍ଞାନତା ଅଟେ! ବାବା ତ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ତ ହଦର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଭଲ । ସେମାନେ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ଆମେ ବୃତ୍ତି ନେବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, ପାସ୍ ହେବୁ ନାହିଁ । ଏହାଠାରୁ ତ ଦୁନିଆର ଅଜ୍ଞାନୀ ଭଲ ଯେଉଁମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି - ଶିକ୍ଷକ ଯାହା ପଢାଉଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଆମେ କେତେ ନମ୍ବର ନେବୁ! ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବୁ । ତେଣୁ ଏଥିରୁ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଯେ ଏଠାରେ ଏତିକି ବି ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ । ବହୁତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି । ଯେହେତୁ ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ଆସିଛ ତେଣୁ ଚଳଣି ବହୁତ ରାଜକୀୟ ହେବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାହାର ତ ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛି କାହିଁକି ନା କାଇଦା ଅନୁସାରେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ନାହିଁ, ତେବେ କି ଅବସ୍ଥା ହେବ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧିର ଅଥ କ'ଣ - ପିଲାମାନେ ହିଁ ଯଦି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ବୁଝିପାରିଲେ ତେବେ ଆଉ ଅନ୍ୟମାନେ କ'ଣ ବୁଝିବେ! ଯେଉଁମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ସେହିମାନେ ହିଁ ପୂରା ଅର୍ଥକୁ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା - ଏହା ତ ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ କଥା । ପାଠପଢା ତ ଗୁପ୍ତ ନୁହେଁ ନା । ପାଠପଢାରେ ସମସ୍ତେ କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଥାଆନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ଏକାପରି ପାଠ ପଢିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଛୋଟ ପିଲା ଅଟନ୍ତି । ଏମାନେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ତିନି-ତିନି, ଚାରି-ଚାରି ମାସ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । କିପରି ଜଣାପଡିବ ଯେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି? ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଚିଠି ଆସିବ । ପୁଣି ସେହି ଚିଠିରେ ସେବାର ସମାଚାର ମଧ୍ୟ ଥିବା ଦରକାର ଯେ ଏହି ସବୁ ରୁହାନୀ ସେବା କରୁଛି । ପ୍ରମାଣ ଦରକାର ନା । ଏପରି ତ ଦେହ ଅଭିମାନୀମାନେ ରହିଛନ୍ତି ଯିଏକି କେବେ ବି ବାବାଙ୍କୁ ନା ମନେ ପକାଇ ଥାଆନ୍ତି, ନା ସେବାର ପ୍ରମାଣ ଦେଇଥାନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ସମାଚାର ଲେଖିଥାନ୍ତି ବାବା ଅମୁକ-ଅମୁକ ଆସିଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଏହିପରି ବୁଝାଇଲି, ତେବେ ବାବା

ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯା'ନ୍ତି ଯେ ପିଲା ବଞ୍ଚିଛି । ସେବାର ଠିକ୍ ସମାଚାର ଦେଉଛି । କେହି ତ ୩-୪ ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପତ୍ର ଲେଖୁ ନାହାଁନ୍ତି । କୌଣସି ସମାଚାର ନଥିଲେ ବୁଝିବେ ମରିଗଲା ଅଥବା ରୋଗରେ ପଡିଛି! ବେମାର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଲେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନେକ ଏପରି ମଧ୍ୟ ଲେଖିଥାନ୍ତି ଯେ ମୋର ଦେହ ଭଲ ନ ଥିଲା ସେଥିପାଇଁ ପତ୍ର ଲେଖି ନ ଥିଲି । କେହି ତ ବେମାର ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ସମାଚାର ମଧ୍ୟ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । କାରଣ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି । ପୁଣି ବାବା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବାବା ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବେ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋତେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହି ୮୪ ଲକ୍ଷରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଯୋନିକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଥରବୁଦ୍ଧି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଭଗବାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କହିଦେଉଛନ୍ତି ପଥର ଗୋଡି ଭିତରେ ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ବେହଦର ଗାଳି ହେଲା ନା! ସେଇଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର କେତେ ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ତ କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ବୁଝିଗଲଣି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି - ଆପଣ ଆସିଲେ, ଆମେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ । ଆପଣଙ୍କୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିବୁ । ସେମାନେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ - ପଥର ଗୋଡିରେ ଅଛ! କେତେ ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦା ଯଦାହି... ଏବେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ, ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର କେତେ ମହିମା କରୁଛ । କେହି କେହି ମହିମା ତ କଣ, କେବେ ମନେ ପକାଇ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ଲେଖୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଦେହ ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମକୁ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି, ଆମର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ ଅଟେ ନା - ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ବିଶ୍□ର ରାଜତ୍□ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ନେବା ପାଇଁ ଆମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ପାଠ ପଢୁଛୁ - ଏହି ନିଶା ରହିଲେ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ମିଳିବ । ଯଦିଓ ଗୀତା ବି ପଢୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯେପରି ସାଧାରଣ ବହି ପରି ପଢୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗୀତା ପଢୁଥିବା ବା ଶୁଣାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏତେ ଖୁସି ରହୁ ନାହିଁ । କେବଳ ଗୀତା ପାଠ ସାରି ଦେଇ ନିଜ ନିଜର କର୍ମଧନ୍ଦାକୁ ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଏବେ ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ଆସିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ କେହି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ଦୁଇଜଣ ପିତାଙ୍କର ମହତ୍□ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କୁହ ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା ନା, ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ଏପରି ତ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଏବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅଛୁ ଏବଂ କଳିଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଅଛୁ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ମିଳିଲା ତ ସେ ନର୍କରେ ଅଛି, କାହାକୁ ସୁଖ ମିଳିଲା ତ ସେ ସ୍□ର୍ଗରେ ଅଛି । ଏହିପରି ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି - ଦୁଃଖୀ ମନୁଷ୍ୟ ନର୍କରେ ଅଛନ୍ତି, ଆମେ ତ ବହୁତ ସୁଖରେ ବସିଛୁ, କୋଠା ବାଡି ଆଦି ସବୁ କିଛି ଅଛି । ବାହାରର ବହୁତ ସୁଖ ଦେଖୁଛନ୍ତି ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସୁଖ ତ ଏଠାରେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କଳିଯୁଗ ଅଥବା କଳିଯୁଗକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ବୋଲି କହିବା ଏକା କଥା ଅଟେ । ଏପରି ଭାବନା ରଖୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞାନୀ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା ହିଁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଉ ତ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କହିଦେଇଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଚିତ୍ରରେ ଦେଖାଉଛ - ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ତ ଏକ । ସେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା, ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ପରମଆତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୁଁ କିପରି ଆସୁଛି ! ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମଧାମରେ ରୁହନ୍ତି । ବାହାର ଲୋକେ ତ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଭାଷା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ଗୀତାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ଗୀତା ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ସେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ତ ପାପ କଟିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ - ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ତ୍ୟାଗ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ଏବଂ ସେ ପୁଣି ଛୋଟ ପିଲା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ କେତେ ବଡ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ଭୁଲ୍ ଯୋଗୁଁ କେତେ ଫରକ ଆସିଯାଉଛି । ପରମାତ୍ମା ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କ'ଣ ଦୁର୍ଗତି ହେଉଛି! ପରମାତ୍ମା କ'ଣ କେବେ ଦୁର୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଆନ୍ତି? ଏସବୁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାର କଥା ଅଟେ । ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର କଥା ନୁହେଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଫୁରସତ ନାହିଁ । ତୁମେ କୋର୍ସ କରିବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଉଛ କିନ୍ତୁ କହୁଛନ୍ତି ଫୁରସତ୍ ନାହିଁ । ଦୁଇଦିନ ଆସିବେ ପୁଣି ଚାରିଦିନ ଆସିବେ ନାହିଁ... । ନ ପଢିଲେ ଏହିଭଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କିପରି ହୋଇପାରିବେ? ମାୟାର କେତେ ପ୍ରଭାବ ପଡୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁ ସେକେଣ୍ଡ ଅଥବା ମିନିଟ୍ ପାସ୍ ହେଲା ତାହାର ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଅଗଣିତ ଥର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଏବେ ତ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଶୁଣୁଛ । ବାବା ତ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁଳନା କରାଯାଉଛି ପୂରା ଜନ୍ମ-ମରଣରେ କିଏ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ କିଏ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି? କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାକି ତ ସମସ୍ତେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଛି । ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁ ଉଭୟ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷ୍ଣୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା ଅଭିନୟ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏହାର ଅନ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଚିତ୍ର ଆସି ସମସ୍ତେ ଦେଖିବେ ଏବଂ ବୁଝିବେ । ବହୁତ ସହଜ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର ଆମେ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ପୁଣି କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର ହେବୁ । ପୁଣି ବାବା ଆସିଲେ ପୁନର୍ବାର ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବୁ । ଏହା ଚିନ୍ତନ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେଲ । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ରହୁ ନାହିଁ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେଉଛ । ଦେବତାମାନେ ତ ହେବେ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ, କି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ପାଇବା ଦ୍□ାରା ସେମାନେ ଏହିପରି ଦେବତା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କହିବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ହିଁ ଅଲଗା

ଅଟେ । ଯେପରି ଭାରତବାସୀଙ୍କର ନୀତି-ପ୍ରଥା ଅଲଗା, ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରଥା ଅଲଗା-ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ । ସେହିପରି ଦେବତାମାନଙ୍କର ନୀତି ପ୍ରଥା ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଅଟେ । ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନୀତି ପ୍ରଥା ଅଲଗା । ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି - ଆମେ ପତିତ ଅଟୁ । ହେ ଭଗବାନ, ଆମେ ସବୁ ପତିତ ଦୁନିଆର ବାସୀନ୍ଦାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଅ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ କୁହାଯାଉଥିଲା । ତ୍ରେତାକୁ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ସତ୍ୟଯୁଗ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ, ତ୍ରେତାଯୁଗ ଦ୍□ିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର, ଯାହାକି ଯିଏ କେହି ବି ଆସିଲେ ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । କେହି ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଫୁରସତ ନାହିଁ । ପୁଣି ଶୁଣୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି କାମ ବିକାର ହିଁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପତିତ କରାଉଛି । ଏହାକୁ ଜିତିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମେ ଜଗତଜିତ୍ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ - କାମ ବିକାରକୁ ଜିତି ଜଗତଜିତ ହୁଅ । ମନୁଷ୍ୟ ପୁଣି କହିଦେଉଛନ୍ତି ମନକୁ ଜିତି ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହୁଅ । ମନକୁ ବଶ କର । ତେବେ ମନ ଅମନ (ଶାନ୍ତ) ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ନ ଥିବ । ବାକି ମନ କେବେ ଅମନ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଦେହ ମିଳିଛି ହିଁ କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ତେଣୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାରେ କିପରି ରହିପାରିବ? ମୁର୍ଦ୍ଦାରକୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଜୀବଦଶାରୁ ମୁର୍ଦ୍ଦା, ଶରୀରରୁ ଅଲଗା । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହେବାର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ଅଲଗା ଅଟେ । ଆତ୍ମା ପରମଧାମର ବାସିନ୍ଦା ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । କମ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଶରୀର ମିଳୁଛି । ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡିଦେଲେ କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଆତ୍ମାକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେବାକୁ ହେବ । ଶାନ୍ତ ତ ସେତେବେଳେ ରହିବେ ଯେତେବେଳେ କର୍ମ କରିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ମୂଳବତନରେ କର୍ମ ହୁଏ ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଏହିଠାରେ ଘୂରୁଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା, ଏହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଆଖି ପତିତ ବିକାରୀ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ଜିନିଷ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ । ଯେତେବେଳେ ତୁମର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବତା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ତ ଏହି ଆଖି ଦ୍□ାରା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିବ । ବାକି ଏହି ଶରୀରର ଆଖି ଦ୍□ାରା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି ସାକ୍ଷାତ୍କାର କଲେ ସେଥିରୁ କିଛି ମିଳି ନ ଥାଏ । ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ, କାମନା ପୂରଣ ହୋଇଥାଏ । ଡ୍ରାମାରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାରର ମଧ୍ୟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏଥିରୁ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ମୁଁ ଶରୀରରୁ ଭିନ୍ନ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହି ଶରୀରରେ ରହି ଯେପରି ମୃତ ଭଳି ଅନୁଭବ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍□ାରା ନିଜର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ଗଢିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସେବାର ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଛାଡି ନିଜର ସଠିକ୍ ସମାଚାର ଦେବାକୁ ହେବ । ପାସ୍ □ିଥ୍ ଅନର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ନିଜର ଶାନ୍ତ ସ୍□ରୂପ ସ୍ଥିତି ଦ୍□ାରା ଶାନ୍ତିର କିରଣ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଭବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବିଶ୍□ର ଅଧିକାଂଶ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସଚ୍ଚା ଶାନ୍ତିର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଅଶାନ୍ତିର ଅନେକ କାରଣ ଦିନକୁ ଦିନ ବଢି ବଢି ଚାଲିଛି ଏବଂ ଆହୁରି ବଢିବ ମଧ୍ୟ । ଯଦି ବି ନିଜେ ଅଶାନ୍ତ ନ ଥିବ ତେବେ ବି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଅଶାନ୍ତିର ବାୟୁମଣ୍ଡଳ, ବାତାବରଣ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ବସିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ଅଶାନ୍ତିର ଏବଂ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାର ଅନୁଭବ ବଢି ଚାଲିବ । ଏହିଭଳି ସମୟରେ ତୁମେ ମାଷ୍ଟର ଶାନ୍ତିର ସାଗର ପିଲାମାନେ ଅଶାନ୍ତିର ସଂକଳ୍ପ ଗୁଡିକୁ ବିଲୀନ କରି ଶାନ୍ତିର ବିଶେଷ ପ୍ରକମ୍ପନ ଖେଳାଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ବାବାଙ୍କର ସର୍ବଗୁଣର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ରୁହ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଏହି ଅବ୍ୟକ୍ତି ମାସରେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇ ଜୀବନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କର ।

ଏବେ ସମୟର ସଞ୍ଚୟ, ସଂକଳ୍ପର ସଞ୍ଚୟ, ଏବେ ଶାନ୍ତିର ସଞ୍ଚୟର ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ବିନ୍ଦୁ ରୂପର ସ୍ଥିତିକୁ ବଢାଅ । ଯେତିକି ବିନ୍ଦୁ ସ୍□ରୂପ ହେବାର ସ୍ଥିତି ରହିଥିବ, ସେହି ଅନୁସାରେ କୌଣସି ବି ଅମଙ୍ଗଳକାରୀ ପ୍ରେତାତ୍ମାର ବା ଅମଙ୍ଗଳକାରୀ ସଂସ୍କାରର ଶକ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି ସ୍□ରୂପର ସ୍ଥିତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ କରିବ ।